EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

17. detsember 2009 *

Kohtuasjas C-586/08,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Itaalia) 9. juuli 2008. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 29. detsembril 2008, menetluses

Angelo Rubino

versus

Ministero dell'Università e della Ricerca,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja esimees C. Toader, kohtunikud K. Schiemann (ettekandja) ja P. Kūris,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

kohtujurist: N. Jääskinen,
kohtusekretär: R. Grass,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades märkusi, mille esitasid:

– A. Rubino, esindaja: *avvocato* F. Brunello,

– Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* F. Quadri,

– Kreeka valitsus, esindajad: E. Skandalou ja S. Vodina,

– Slovakkia valitsus, esindaja: B. Ricziová,

– Euroopa Komisjon, esindajad: H. Støvlbæk ja L. Prete,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab seda, kuidas tõlgendada EÜ artikli 3 lõike 1 punkti c, EÜ artikli 47 lõiget 1 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. septembri 2005. aasta direktiivi 2005/36/EÜ kutsekvalifikatsioonide tunnustamise kohta (ELT L 255, lk 22).

2 Taotlus on esitatud A. Rubino ja Ministero dell'Università e della Ricerca (ülikooli- ja teadusministeerium; edaspidi „ministeerium") vahelise kohtuvaidluse raames, mille ese on viimase otsus jätta rahuldamata A. Rubino taotlus kanda ta riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omavate isikute nimekirja, mida peab ministeerium.

Õiguslik raamistik

Direktiiv 2005/36

3 Direktiiv 2005/36 struktureerib ja ratsionaliseerib varasemate direktiivide sätteid ning asendab eelkõige nõukogu 21. detsembri 1988. aasta direktiivi 89/48/EMÜ vähemalt kolmeaastase kutseõppe läbimisel antavate kõrgharidusdiplomite tunnustamise üldsüsteemi kohta (EÜT 1989, L 19, lk 16; ELT eriväljaanne 05/01, lk 337) ja nõukogu 18. juuni 1992. aasta direktiivi 92/51/EMÜ direktiivi 89/48 täiendava tööalase koolituse tunnustamise teise üldsüsteemi kohta (EÜT L 209, lk 25; ELT eriväl-

jaanne 05/02, lk 47). Direktiivi 2005/36 põhjenduse 14 kohaselt ei muudeta selle direktiiviga direktiividega 89/48 ja 92/51 kehtestatud tunnustamismehhanismi.

4 Direktiivi 2005/36 artikli 2 lõikest 1 tuleneb, et seda direktiivi kohaldatakse kõigi liikmesriigi kodanike suhtes, kes soovivad tegutseda „reguleeritud kutsealal" teises liikmesriigis kui see, kus nad omandasid oma kutsekvalifikatsiooni.

5 Direktiivi 2005/36 artikli 3 lõike 1 punktid a ja b sisaldavad järgmisi mõisteid:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *reguleeritud kutseala* – kutsetegevus või -tegevuste hulk, millel tegutsema hakkamist või tegutsemist või tegutsemise üht moodustest reguleerivad spetsiaalse kutsekvalifikatsiooni omamist kas otseselt või kaudselt käsitlevad õigus- või haldusnormid; tegutsemise moodus on eelkõige kutsealal tegutsemine kutsenimetuse all, kui sellise nimetuse kasutamine on õigus- või haldusnormidega lubatud üksnes vastavat kutsekvalifikatsiooni omavatel isikutel. […]

b) *kutsekvalifikatsioon* – haridust tõendava dokumendiga, artikli 11 punkti a alapunktis i nimetatud pädevuskinnituse ja/või töökogemusega tõendatud kvalifikatsioon".

6 Direktiivi 2005/36 artikkel 11 kannab pealkirja „Kvalifikatsiooni tase”. Artikli 11 punkti a alapunkt 1 sätestab:

„Artikli 13 sätete kohaldamisel rühmitatakse kutsekvalifikatsioonid allpool kirjeldatud viisil järgmiste tasemete alla:

a) pädevuskinnitus, mille väljastab päritoluliikmesriigi pädev asutus, kes on määratud selle liikmesriigi õigus- või haldusnormide alusel, tuginedes järgnevale:

i) […] eelneva koolituseta spetsiaalne eksam […]”.

7 Direktiivi 2005/36 artikkel 13 pealkirjaga „Tunnustamise tingimused” näeb lõikes 1 ette järgmist:

„Kui reguleeritud kutsealal tegutsema hakkamine või sellel tegutsemine liikmesriigis sõltub eriomase kutsekvalifikatsiooni omamisest, võimaldab selle liikmesriigi pädev asutus taotlejatel sellel kutsealal tegutsema asuda või tegutseda oma kodanikega samadel tingimustel, kui neil on teises liikmesriigis viimase territooriumil sellel kutsealal tegutsema hakkamiseks või tegutsemiseks nõutav pädevuskinnitus või kvalifikatsiooni tõendav dokument.

Pädevuskinnitus või kvalifikatsiooni tõendav dokument peab vastama järgmistele tingimustele:

[…]

b) see peab tõendama kutsekvalifikatsiooni olemasolu vähemalt vastuvõtvas liikmesriigis nõutavale tasemele vahetult eelneval tasemel, nagu need on kirjeldatud artiklis 11.”

Siseriiklikud õigusnormid

8 6. novembril 2007 võeti vastu Attuazione della direttiva 2005/36/CE relativa al riconoscimento delle qualifiche professionali, nonché della direttiva 2006/100/CE che adegua determinate direttive sulla libera circolazione delle persone a seguito dell'adesione di Bulgaria e Romania (6. novembri 2007. aasta seadusandlik dekreet nr 206, millega rakendatakse direktiiv 2005/36/EÜ kutsekvalifikatsioonide tunnustamise kohta ning direktiiv 2006/100/EÜ, millega kohandatakse teatavaid direktiive isikute vaba liikumise valdkonnas seoses Bulgaaria ja Rumeenia ühinemisega, *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana,* edaspidi *„GURI”,* nr 261 regulaarne lisa, 9.11.2007; edaspidi „seadusandlik dekreet nr 206/2007”).

9 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu tõlgenduse kohaselt ei ole see seadusandlik dekreet siiski kohaldatav ülikooli õppejõu kutsealale.

10 Itaalias ei ole sellel kutsealal tegutsema hakkamiseks vaja eraldi haridust tõendavat dokumenti ega töökogemust.

11 Ülikooli õppejõudude valikuprotsess on reguleeritud 4. novembri 2005. aasta seadusega nr 230 Nuove disposizioni concernenti i professori e i ricercatori universitari e delega al Governo per il riordino del reclutamento dei professori universitari (seadus nr 230, mis sisaldab uusi sätteid ülikooli õppejõudude ja teadurite kohta ning annab valitsusele volituse ümber struktureerida ülikooli õppejõudude töölevõtmine) (*GURI* nr 258, 5.11.2005; edaspidi „seadus nr 230/2005") ja 6. aprilli 2006. aasta seadusandliku dekreediga nr 164 Riordino della disciplina del reclutamento dei professori universitari, a norma dell'articolo 1, comma 5 della legge 4 novembre 2005, nr 230 (seadusandlik dekreet nr 164, millega jõustatakse kooskõlas seaduse nr 230/2005 artikli 1 lõikega 5 ülikooli õppejõudude töölevõtmist käsitlevate õigusnormide reform) (*GURI* nr 101, 3.5.2006; edaspidi „seadusandlik dekreet nr 164/2006").

12 Seaduse nr 230/2005 artikli 1 lõiked 5–9 näevad ette järgmist:

„5. Ülikooli õppejõudude töölevõtmist reguleerivate õigusnormide reformi läbiviimiseks, et tagada täidetavate ülesannete iseloomule vastav valik, antakse valitsusele volitus võtta kuue kuu jooksul käesoleva seaduse jõustumisest, austades ülikooli institutsioonide sõltumatust, vastu üks või mitu seadusandlikku dekreeti, mis vastavad järgmistele põhimõtetele ja kriteeriumidele:

a) enne iga aasta 30. juunit sätestab haridus-, ülikooli- ja teadusminister dekreediga teadus- ja õppevaldkondade jaoks riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omistamise menetluse, tehes seda eraldi korraliste õppejõudude ja assistentide kategooriate osas ja sätestades eelkõige:

1) üksikasjalikud eeskirjad, et määrata riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni saada võivate isikute piirarv iga aine ja õppevaldkonna kohta, lähtudes vajadusest, mille teevad teatavaks ülikoolid; sellele kohaldatakse kordajat, mis ei ületa 40%, mille ulatuses on tagatud rahaline kate ning sealjuures tuleb arvestada, et riiklik ülikoolis õpetamise kvalifikatsioon ei tähenda õigust alustada õpetamisega; kindlaks määratakse ka ülikoolide juures toimuvate

kvalifikatsioonieksamite kokkukutsumise, läbiviimise ja tulemuste kuulutamise menetlus ja tähtajad, tagades, et eksamikomisjoni toimingud ja otsused on avalikud; igas õppevaldkonnas tuleb riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni hoidjatele eraldada viieaastase ajavahemiku kestel vähemalt üks ametikoht iga õppeaine osas;

[…]

6. Sobivaks tunnistatud kandidaadid, keda ei ole tööle võetud juba toimunud menetluste raames ja kelle dokumendid on heaks kiidetud, säilitavad riikliku teadusliku kvalifikatsiooni viie aasta jooksul selle omistamisest. Eri ülikoolide korraliste õppejõudude ja assistentide ametikohtade täitmine sobivaks tunnistatud kandidaatidega […] tuleb igal juhul läbi viia selleks ettenähtud menetlusi järgides […]

[…]

8. Ülikoolid täidavad korraliste õppejõudude ja assistentide ametikohad oma siseeeskirjades ette nähtud menetlusi järgides, mis tagavad kandidaatide võrdleva hindamise ja toimingute avalikkuse; ametikohad täidetakse lõike 5 punktis a osutatud riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omavate kandidaatidega […]

9. Ülikoolid […] võivad täita kuni 10% korraliste õppejõudude ja assistentide ametikohtadest nii, et nendele ametikohtadele nimetatakse otse kas välismaalt pärit erialateadurid või Itaalia teadurid, kes töötavad välismaal ning on omandanud seal vastava õppejõu sama taseme kvalifikatsiooni […]".

13 Seadusandliku dekreedi nr 164/2006 artikkel 3 pealkirjaga „Riiklik ülikoolis õpetamise kvalifikatsioon” sätestab:

„1. Riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni tõendav dokument antakse ministri dekreedi alusel algatatud menetluses, mis viiakse läbi eraldi iga valdkonna ning korraliste õppejõudude ja assistentide kategooriate osas.

2. Riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni tõendav dokument antakse kvoodi piires, mis määratakse kindlaks arvamuses, mis saadetakse korraliste õppejõudude kategooria kandidaatidele, kellel on olemas *piena maturità scientifica* ja assistentide kategooria kandidaatidele, kellel on olemas *maturità scientifica*.

3. Riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni tõendava dokumendi omamine on vajalik eeltingimus, et osaleda seaduse artikli 1 lõikes 8 nimetatud menetluses ega tähenda iseenesest õigust asuda tööle ülikooli õppejõuna.

4. Töölevõtmise menetluses osalemiseks on riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni tõendav dokument kehtiv nelja aasta jooksul selle saamisest.”

14 Seadusandliku dekreedi nr 164/2006 artikkel 9 pealkirjaga „Hindamiskomisjoni töö” näeb ette:

„1. Kvalifikatsioonieksamit läbiviivates ülikoolides tegutsevad komisjonid valivad esimehe ja määravad kindlaks põhikriteeriumid ning kandidaatide võrdleva hindamise menetlused, kohaldades võimaluste piires riiklikult ning rahvusvaheliselt tunnustatud parameetreid.

[…]

3. Et hinnata kandidaadi teadustööd, muud teadusalast tegevust tõendavaid dokumente ja kandidaadi elulookirjeldust, sealhulgas tema pedagoogilise tegevuse ning ameti- ja võimaliku haldusalase kogemuse osas, võtab komisjon arvesse järgmisi kriteeriume:

a) teadustöö originaalsus ja uudsus, sealhulgas avaldatud tööde, patentide ja uuenduslike projektide osakaal ning metodoloogiline täpsus;

b) kandidaadi individuaalne panus kollektiivsetes töödes, mis määratakse kindlaks analüütiliselt, kui [seda panust] on võimalik kindlaks teha;

c) teadustöö gruppide juhendamine ja koordineerimine;

d) kandidaadi tegevuse asjakohasus sellesse valdkonda kuuluvates teadusharudes, mille suhtes on menetlus algatatud või hõlmatud interdistsiplinaarsetes küsimustes;

e) avaldatud tööde teaduslik tähtsus ja nende levitamine teadusringkondades;

f) teadustöö järjepidevus, sealhulgas ka oma eriala teadmiste laiendamine;

g) asjassepuutuvate asutuste poolt tõestatud pedagoogilise tegevuse maht ja iseloom;

h) kliinilise ja terapeutilise tegevuse ning muu kutse- või tööalase tegevuse maht ja iseloom, kusjuures arvestatakse valdkondi, milles omandatud kogemus ja millega seotud pädevused on otsesõnu nõutud või täiendavad kandidaadi üldist profiili.

4. Komisjon teeb kandidaadi teadustööd, dokumente ja üldisi teeneid puudutava otsuse, viidates konkreetselt lõigetes 1–3 sõnastatud kriteeriumidele.

5. Selleks et viia assistentide kategooria kvalifikatsioonieksami raames läbi teadustöö ja dokumentide hindamine, läbivad kandidaadid pedagoogilise katse ning osalevad nende teadustööd käsitleval arutelul. Konkursiteates võib ette näha, et need katsed läbitakse võõrkeeles ning et toimub kandidaatide võrdlev hindamine. Korraliste õppejõudude kategooria osas läbiviidavate eksamite [raames] osalevad kandidaadid nende teadustööd käsitleval arutelul ning need kandidaadid, kellel puudub assistendi kvalifikatsioon, läbivad samuti pedagoogilise katse, mida hinnatakse üldises korras.

[…]

9. Võrdleva hinnangu läbiviimise järel päädib komisjoni töö häälteenamusega langetatava otsusega, milles komisjon märgib konkursiteates osutatud kvootide piires ära kandidaadid, kes leiti olevat riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni väärilised."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

15 Itaalia kodanikule A. Rubinole, kes on töötanud ülikoolides alates 1991. aastast, omistati 2005. aastal Hamburgi ülikoolis (Saksamaa) geofüüsikateaduste teaduskonnas okeanograafia erialal „Habilitation" (*facultas legendi*) ja „Lehrbefugnis" (*venia legendi*). Need dokumendid tõendavad tema sobivust töötada Saksamaa kõrgharidussüsteemis ülikooli korralise õppejõuna (*ordinarius*).

16 Hetkel töötab A. Rubino füüsik-okeanograafina Veneetsia Ca' Foscari (Itaalia) ülikoolis ning ta on kantud alates 1999. aastast Itaalia ülikoolide teadurite registritesse.

17 Alates 14. septembrist 2007 on A. Rubino taotlenud korduvalt talle Saksamaal omistatud kvalifikatsioonide tunnustamist Itaalias, eesmärgiga kanda tema nimi riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omavate isikute nimekirja.

18 Minister jättis 23. jaanuari 2008. aasta otsusega kõik esitatud taotlused siiski rahuldamata. Minister keeldudes tunnustamast Saksamaal omistatud „Lehrbefugnis" vastavust Itaalia ülikoolisüsteemile omase riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooniga, leides, et seadusandlik dekreet 206/2007 ei ole käesoleval juhul kohaldatav, sest Itaalias ei ole ülikooli õppejõu kutseala „reguleeritud" kutseala; tegemist on töötajatega, kes võetakse tööle valikumenetluse teel, kusjuures selles valikumenetluses osalemiseks ei ole ette nähtud kindlaksmääratud haridust tõendava dokumendi omamise nõuet.

19 A. Rubino esitas ministri otsuse peale kaebuse Tribunale amministrativo regionale del Lazio'le (Lazio maakonna halduskohus), väites, et otsus on vastuolus ühenduse õigusega, eelkõige direktiiviga 2005/36.

20 Leides, et esineb kahtlusi Itaalia õigusnormide kooskõla osas ühenduse õigusega, otsustas Tribunale amministrativo regionale del Lazio menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [EÜ] artikli 3 lõike 1 punktist c ja [EÜ] artikli 47 lõikest 1 tulenevate [Euroopa] ühenduse põhimõtetega isikute ja teenuste ühenduse liikmesriikide vahelise vaba liikumise takistuste kõrvaldamise kohta ning diplomite, tunnistuste ja muude kvalifikatsiooni tõendavate dokumentide vastastikuse tunnustamise kohta ning […] direktiivi 2005/36 […] sätetega on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid nagu […] seadusandlik dekreet nr 206/2007, mis jätab kutsekvalifikatsioonide tunnustamise osas ülikooli õppejõud reguleeritud kutsealade hulgast välja?"

Eelotsuse küsimus

21 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul ei ole Itaalias ülikooli õppejõuna tegutsema hakkamiseks ja sellel kutsealal tegutsemiseks vaja eraldi haridust tõendavat dokumenti ega töökogemust.

22 Seega tuleb esitatud küsimust mõista nii, et selles küsitakse sisuliselt, kas asjaolu, et sellel kutsealal tegutsema hakkamise õigus on antud vaid kandidaatidele, kes on edukalt läbinud niisuguse valikumenetluse nagu riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omistamiseni viiv menetlus, tähendab, et see kutseala kujutab endast reguleeritud kutseala direktiivi 2005/36 artikli 3 lõike 1 punkti a tähenduses.

23 Siinkohal tuleb märkida, et reguleeritud kutseala mõiste määratlus direktiivi 2005/36 tähenduses tuleneb ühenduse õigusest (vt analoogia alusel direktiivi 89/48 osas Euroopa Kohtu 8. juuli 1999. aasta otsus kohtuasjas C-234/97: Fernández de Bobadilla, EKL 1999, lk I-4773, punkt 14, ja 9. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-285/01: Burbaud, EKL 2003, lk I-8219, punkt 43).

24 Direktiivi 2005/36 artikli 3 lõike 1 punktist a tuleneb, et reguleeritud kutseala kujutab endast kutsetegevust, millel tegutsema hakkamist või tegutsemist reguleerivad spetsiaalse kutsekvalifikatsiooni omamist kas otseselt või kaudselt käsitlevad õigus- või haldusnormid.

25 Direktiivi 2005/36 artikli 3 lõike 1 punkti b ja artikli 11 punkti a alapunkti i kohaselt on asjaomane kutsekvalifikatsioon eelkõige haridust tõendava dokumendiga või eelneva koolituseta spetsiaalse eksami alusel väljastatud pädevuskinnitusega tõendatud kvalifikatsioon.

26 A. Rubino väidab, et riiklik ülikoolis õpetamise kvalifikatsioon kujutab endast eelneva koolituseta spetsiaalse eksami alusel väljastatud pädevuskinnitust direktiivi 2005/36 artikli 11 punkti a alapunkti i tähenduses. Ta järeldab sellest, et tegemist on kutsekvalifikatsiooniga selle direktiivi artikli 3 lõike 1 punkti b tähenduses ja järelikult on ülikooli õppejõu kutseala Itaalias reguleeritud kutseala sama direktiivi artikli 3 lõike 1 punkti a mõttes. A. Rubino leidis kokkuvõtvalt, et nimetatud direktiivi artikli 13 lõike 1 kohaselt on tal Saksamaal omandatud kvalifikatsiooni alusel õigus olla kantud riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omavate isikute nimekirja.

27 Siiski tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt ei puuduta direktiividega 89/48 ja 92/51 loodud diplomite tunnustamise üldsüsteemid töökoha täitmiseks läbiviidavaid valiku- ja töölevõtmise menetlusi ja need süsteemid ei anna õigust nõuda enda tegelikku töölevõtmist. Nimelt kohustavad need süsteemid üksnes teises liikmesriigis omandatud kvalifikatsiooni tunnustama, et võimaldada selle omanikul kandideerida töökohale

vastavalt selles liikmesriigis reguleeritud kutsealal tegutsema hakkamist reguleerivate valiku- ja töölevõtmise menetlustele (vt selle kohta direktiivi 89/48 osas eespool viidatud kohtuotsus Burbaud, punkt 91). Neid põhimõtteid ei muuda ka direktiivi 2005/36 vastuvõtmisele järgnev ümberstruktureerimine ja ratsionaliseerimine.

28 Järelikult ei saa hageja direktiivile 2005/36 tuginedes nõuda, et teda vabastataks valiku- ja töölevõtmise menetluse ühes osas osalemisest.

29 Euroopa Kohtule esitatud toimikust ja eelotsusetaotluse esitanud kohtu osundatud Itaalia õigusnormidest ilmneb, et riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omistamine kujutab endast ühte valikuetappi ülikooli õppejõuna töölevõtmise menetluses.

30 See menetlus on nimelt kaheetapiline: esimene neist on riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omistamine. Selle kvalifikatsiooni omanike nimed kantakse riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omavate isikute nimekirja ning nad võivad seejärel, valikumenetluse teises etapis, kandideerida konkreetsele töökohale mõnes ülikoolis ning seega võidakse neid tööle võtta vastavalt ülikooliti varieeruvatele kriteeriumidele.

31 Konkreetselt riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omistamiseni viiva valikumenetluse osas näevad seaduse nr 230/2005 artikli 1 lõike 5 punkti a alapunkt 1 ja seadusandliku dekreedi nr 164/2006 artikli 3 lõige 2 ja artikli 9 lõige 9 ette, et riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni saada võivate isikute piirarv määratakse kindlaks iga õppevaldkonna kohta, lähtudes vajadusest, mille teevad teatavaks ülikoolid. Pealegi tuleneb seaduse nr 230/2005 artikli 1 lõikest 8 ja seadusandliku dekreedi nr 164/2006 artiklist 9, et valik viiakse läbi kandidaate võrdlevalt hinnates, mitte absoluutseid kriteeriume kohaldades. Lisaks on seaduse nr 230/2005 artikli 1 lõike 6 ja seadusandliku dekreedi nr 164/2006 artikli 3 lõike 4 kohaselt riikliku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni kehtivus ajaliselt piiratud.

32 Tuleb tõdeda, et asjaolu, et isiku valimist sellise menetluse käigus, mille eesmärk on välja valida eelnevalt kindlaks määratud arv isikuid kandidaatide võrdleva hindamise teel ja mitte absoluutseid kriteeriume kohaldades ning mille tulemusena antakse kvalifikatsiooni tõendav dokument, mille kehtivusaeg on rangelt piiratud, ei saa pidada kutsekvalifikatsiooniks direktiivi 2005/36 artikli 3 lõike 1 punkti b tähenduses.

33 Selles kontekstis ei oma direktiivi 2005/36 alusel esitatud küsimusele vastamisel iseenesest tähtsust A. Rubino poolt esile toodud asjaolu, et seaduse nr 230/2005 artikli 1 lõige 9 lubab ülikoolidel erandina tavaliselt kohaldatavatest normidest täita 10% õppejõudude ametikohtadest nii, et nendele ametikohtadele nimetatakse otse kas välismaalt pärit erialateadurid või Itaalia teadurid, kes töötavad välismaal ning on omandanud seal riiklikule ülikoolis õpetamise kvalifikatsioonile vastava kvalifikatsiooni. Pealegi on selge, et A. Rubino ei ole põhikohtuasjas tuginenud sellele erandsättele, vaid taotleb enda kandmist riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omavate isikute nimekirja, ilma et ta peaks selleks osa võtma kohaldatavate siseriiklike õigusnormidega ette nähtud valikumenetlusest.

34 Arvestades esitatud küsimuses EÜ põhivabadusi käsitlevatele sätetele tehtud viidet, tuleb siiski meenutada, et EÜ artiklid 39 ja 43 tagavad liikmesriikide kodanikele kodakondsusel põhineva diskrimineerimiseta õiguse asuda tööle ja tegutsema füüsilisest isikust ettevõtjana. Järelikult peavad siseriiklikud ametiasutused tagama eelkõige, et niisuguse valikumenetluse raames, mis viib isiku kandmiseni riiklikku ülikoolis õpetamise kvalifikatsiooni omavate isikute nimekirja, tunnustatakse teistes liikmesriikides omandatud kvalifikatsioone vastavalt nende tegelikule väärtusele ning neid võetakse nõuetekohaselt arvesse (vt analoogia alusel eespool viidatud kohtuotsus Burbaud, punktid 99 ja 100).

35 Kõiki eelnevaid kaalutlusi arvestades tuleb vastata esitatud küsimusele, et asjaolu, et kutsealal tegutsema hakkamise õigus on antud üksnes kandidaatidele, kes on välja valitud menetluse käigus, mille eesmärk on välja valida eelnevalt kindlaks määratud arv isikuid kandidaatide võrdleva hindamise teel ja mitte absoluutseid kriteeriume kohaldades ning mille tulemusena antakse kvalifikatsiooni tõendav dokument, mille

kehtivusaeg on rangelt piiratud, ei tähenda, et see kutseala oleks reguleeritud kutseala direktiivi 2005/36 artikli 3 lõike 1 punkti a tähenduses.

36 Siiski kohustavad EÜ artiklid 39 ja 43 tunnustama teistes liikmesriikides omandatud kvalifikatsioone vastavalt nende tegelikule väärtusele ning võtma neid niisuguse töölevõtmise menetluse raames nõuetekohaselt arvesse.

Kohtukulud

37 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

Asjaolu, et kutsealal tegutsema hakkamise õigus on antud üksnes kandidaatidele, kes on välja valitud menetluse käigus, mille eesmärk on välja valida eelnevalt kindlaks määratud arv isikuid kandidaatide võrdleva hindamise teel ja mitte absoluutseid kriteeriume kohaldades ning mille tulemusena antakse kvalifikatsiooni tõendav dokument, mille kehtivusaeg on rangelt piiratud, ei tähenda, et see

kutseala oleks reguleeritud kutseala Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. septembri 2005. aasta direktiivi 2005/36/EÜ kutsekvalifikatsioonide tunnustamise kohta artikli 3 lõike 1 punkti a tähenduses.

Siiski kohustavad EÜ artiklid 39 ja 43 tunnustama teistes liikmesriikides omandatud kvalifikatsioone vastavalt nende tegelikule väärtusele ning võtma neid niisuguse menetluse raames nõuetekohaselt arvesse.

Allkirjad